

Arrest

**nr. 126 857 van 9 juli 2014
in de zaken RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 22 april 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 24 april 2012 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen worden door de Raad bevestigd op 25 september 2012 bij arresten nrs. 88.158 en 88.159.

1.2. Verzoekers dienen op 24 augustus 2012 en 21 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), waarbij medische elementen worden aangehaald in hoofde van verzoekster. Deze aanvragen worden op 8 juli 2013 ontvankelijk verklaard.

Op 10 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing wordt door de Raad verworpen op 9 juli 2014 bij arrest nr. 126 859.

1.3. Op 5 augustus 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing wordt door de Raad verworpen op 9 juli 2014 bij arrest nr. 126 858.

1.4. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 31 maart in kennis worden gesteld. De motieven voor beide bestreden bevelen luiden als volgt:

“(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

(...) legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

2.2. Verzoekende partijen vragen de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, die gestoeld zijn op dezelfde motieven, en hebben daartoe twee afzonderlijke doch identieke verzoekschriften ingediend. In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen samen te behandelen (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356; RvS 2 februari 2009, nr. 190.056).

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota's met opmerkingen op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoekers werpen een schending op van hogere rechtsnormen, namelijk de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Dit dient te worden onderzocht, wat maakt dat het beroep om die reden ontvankelijk is. Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog en de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van "het consequentiebeginsel", van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt verduidelijkt:

"II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 31 maart 2014, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 7 Vreemdelingenwet en artikel 3, 8 en 13 EVRM.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 1

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (...): (...)

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: 'Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Mijnheer legt geen geldig paspoort voor voorzien van een geldig visum.'

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet - in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Verzoekende partij kreeg tevens op hetzelfde moment ten onrechte een onontvankelijkheidsbeslissing van haar humanitaire regularisatieaanvraag en een ongegrondheidsbeslissing voor haar medische regularisatieaanvraag. Hiertegen wordt uiteraard een (niet -automatisch- suspensief) beroep ingeleid, waardoor verzoekende partij op heden gerepatriëerd kan worden. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 23 april 2014 reeds geargumenteed dat uitwijzing van haar, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld ook niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van de aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is de verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.²

Het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekende partij is hier dus het gevolg van een ongegronde medische regularisatiebeslissing.

Zoals hierboven reeds aangehaald, wordt op heden tegen deze negatieve beslissing uiteraard beroep aangetekend in de zin van artikel 39/2 § 2 juncto artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet evenals tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 18 maart 2014 inzake de humanitaire regularisatieaanvraag dd. 5 augustus 2013, die samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis werd gebracht aan verzoekende partij.

II.1.5 Daarnaast dient de familiale band met (...), de echtgenoot/echtgenote van verzoekende partij onderstreept te worden. Verzoekende partij dient door haar echtgenoot te worden bijgestaan, aangezien zij ernstig depressief is en reeds verscheidene zelfmoordpogingen achter de rug heeft. Het spreekt voor zich dat een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of uitwijzing van de verzoekende partij in strijd zou zijn met artikel 8 lid 1 EVRM dat het recht op een gezinsleven beschermt. Haar gezin zou anders uit elkaar worden getrokken.

Waaruit volgt dat het vanzelfsprekend is dat zolang de verzoekende partij wacht op een uitspraak van Uw Raad omtrent het beroep tegen de ongegronde 9ter, waar de verwerende partij uiteraard voldoende tijd zal nemen om de zaak op een fatsoenlijke manier te onderzoeken, de verzoekende partij gerechtigd is in België te blijven en dus het land niet kan verlaten. Indien dit niet zo zou zijn, zou het beroep, geen daadwerkelijk rechtsmiddel zijn in de zin van artikel 13 EVRM.

Hoewel een hangende procedure krachtens art. 9 Vreemdelingenwet in wezen geen verblijfsrecht met zich meebrengt, kan van een rechtsgeldig bevel om het grondgebied te verlaten geen sprake zijn zolang er geen uitspraak werd gedaan inzake het verzoek tot machtiging tot verblijf.

Er is dan ook sprake van een manifest onwettige situatie, zodat van een rechtsgeldig, op zorgvuldige wijze afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten geen sprake kan zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Op geen enkele wijze blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen met inachtnaam van alle relevante elementen van het dossier.

Dat een verzoek tot regularisatie krachtens art. 9ter Vreemdelingenwet een verblijfsrechtelijke relevantie heeft kan onmogelijk op ernstige wijze worden betwist. De bestreden beslissing kwam dan ook tot stand zonder dat met alle relevante elementen van het dossier in ogenschouw en in overweging werden genomen. Minstens blijkt dit geenszins uit de bestreden beslissing.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook manifest.

II.1.6. Verder zou een gedwongen terugkeer naar Bangladesh een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, verzoekende partij zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Het terugsturen van verzoekende partij betekent dan ook een schending van artikel 3 EVRM.

Indien de bestreden beslissing zou uitgevoerd worden, dan is de kans zeer groot dat de verzoekende partij geen toegang meer krijgt tot de nodige medische zorgen. Wat tevens een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.”

4.2. Het “consequentiebeginsel” is de Raad onbekend als beginsel van behoorlijk bestuur, bijgevolg kan een schending hiervan niet dienstig worden aangevoerd.

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

4.4. Hoewel de gemachtigde op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen is gebonden om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Doc. Parl. 53, 1825/001, p. 17*). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Dit blijkt ook uit het gestelde in artikelen 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de gemachtigde rekening moet houden met hogere rechtsnormen betekent evenwel niet dat hij uitdrukkelijk omtrent hogere rechtsnormen dient te motiveren. De artikelen 3, 8 en 13 EVRM houden geen bijzondere motiveringsplicht in. Wel dient de Raad als annulatierechter in casu na te gaan of de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden bevelen is gekomen.

4.5. Verzoekers verwijzen naar de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Ze verwijzen naar de beroepen die tegen deze ongegrondheidsbeslissing en onontvankelijkheidsbeslissing werd ingediend waarbij wordt geargumenteed dat een uitwijzing van verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt omdat verzoekster ernstig ziek is en er geen adequate medische behandeling aanwezig is in het land van herkomst.

4.6. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier vast dat de bestreden beslissingen pas genomen zijn nadat alle hangende aanvragen om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter of 9bis van de vreemdelingenwet waren afgesloten met een negatieve beslissing. Aldus blijkt dat de gemachtigde afdoende rekening heeft gehouden met elementen verbonden met fundamentele rechten, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit een synthesesnota van 18 maart 2014 blijkt overigens dat de gemachtigde is nagegaan of er geen elementen voorhanden waren in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Het gegeven dat verzoekers de mogelijkheid hebben om een beroep in te dienen tegen de ongegrondheidsbeslissing en onontvankelijkheidsbeslissing doet hieraan geen afbreuk. De door de gemachtigde genomen ongegrondheidsbeslissing en onontvankelijkheidsbeslissing worden tot aan de eventuele vernietiging ervan door de Raad immers geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*) en de door verzoekers hiertegen ingestelde beroepen bij de Raad hebben geen opschortende werking. De gemachtigde diende aldus niet na te gaan of verzoekers beroep zouden indienen tegen de ongegrondheidsbeslissing en/of onontvankelijkheidsbeslissing noch diende de gemachtigde het einde van de annulatieprocedure voor de Raad af te wachten teneinde rekening te houden met deze elementen bij afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte merkt de Raad op dat het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing werd verworpen op 9 juli 2014 bij arrest nr. 126 859, enerzijds, en dat het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd

verworpen 9 juli 2014 bij arrest nr. 126 858, anderzijds, zodat verzoekers niet langer een belang hebben bij dit betoog.

Door louter naar de ingediende beroepen te verwijzen, maken verzoekers overigens een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Uit arrest nr. 126 859 van 9 juli 2014 met betrekking tot het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing, blijkt dat een schending van 3 EVRM niet werd aangetoond aangezien verzoekers niet op ernstige en concrete wijze betwistten of weerlegden dat de benodigde medicatie en medische opvolging beschikbaar zijn in Bangladesh. In de thans voorliggende verzoekschriften voeren verzoekers geen andere elementen aan die toelaten anders te beslissen. De Raad wijst er op dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Het is aan verzoekers om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoekster bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non in casu.

4.7. Verzoekers voeren verder aan dat de bestreden bevelen een schending inhouden van artikel 8 van het EVRM aangezien verzoekster door verzoeker dient te worden bijgestaan. De Raad stelt evenwel vast dat zowel verzoeker als verzoekster elk in kennis werden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet kan worden ingezien hoe verzoeker en verzoekster “uit elkaar zouden worden getrokken”. Er blijkt enkel dat beide verzoekers het grondgebied dienen te verlaten en voorts wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de bijstand van verzoeker aan verzoekster niet elders kan worden voortgezet. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

4.8. In de afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan bijgevolg de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de gemachtigde de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot afgifte van de bestreden bevelen heeft besloten. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Een miskenning van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

4.9. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Het middel wordt geduid als volgt:

“II.2.1. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

“Du fait que les requérants, en déposant une demande d’asile, avaient saisi les instances d’asile de l’examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s’ils ont disposé

dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Immers de uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.³

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is?

Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

II.2.2. Wat betreft het aantonen van belang:

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het huidige verzoekschrift louter hypothetisch van aard is, daar er geen gedwongen uitwijzing is. Dit is niet echter de kern van het probleem. Het bevel is immers maar 30 dagen aanvechtbaar en kan daarna op ieder moment uitgevoerd worden, maar wanneer de uitvoeringsmodaliteiten vaststaan, is geen beroep meer mogelijk, dus is er een 'protection gap' waar het arrest Singh (Cfr. Supra) toepassing moet vinden. De wetgeving zou moeten aangepast worden, zodat als een bevel wordt uitgevoerd, een nieuw beroep mogelijk wordt. Een bevel wordt nu een passe-partout en dit is niet verenigbaar met het arrest Singh en art. 3 gecombineerd met art. 13 EVRM, want er is geen mogelijkheid om dit nadien nog aan te kaarten voor de Raad. Het bevel is niet verenigbaar met de rechtspraak van het EHRM, want als het bevel wordt uitgevoerd is er geen effectief rechtsmiddel meer voorhanden.

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

II.2.3. Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

4.10. Verzoekers uiten kritiek op het feit dat zij momenteel nog niet weten waarheen de Belgische overheden hen zullen uitwijzen. De Raad merkt op dat er heden geen sprake is van een gedwongen uitwijzing. Verzoekers zijn evenmin van hun vrijheid beroofd met oog op verwijdering zodat de tenuitvoerlegging van de bestreden bevelen imminent zou zijn of zijn geworden. Verzoekers worden enkel geboden uit eigen beweging het grondgebied van de vermelde staten te verlaten.

Verzoekers verwijzen naar het arrest Singh van het EHRM en stellen dat de bestreden bevelen vatbaar zijn voor een gedwongen tenuitvoerlegging, zonder dat duidelijk is hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of deze zal plaats vinden naar een land ten aanzien waarvan een schending van artikel 3 van het EVRM daadwerkelijk werd onderzocht. De verzoekers wijzen erop dat ze, gezien de beroepstermijn van 30 dagen, gehouden zijn om nu beroep in te dienen, maar daardoor hun betoog niet kunnen concretiseren omdat het land waarheen ze verwijderd zouden kunnen worden, niet is gekend. Wanneer de gedwongen uitvoeringsmodaliteiten van de bestreden bevelen vast komen te staan, is er echter geen beroep meer mogelijk. Aldus is volgens verzoekers sprake van een zgn. "protection gap".

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen bekritisieren dat de bestreden bevelen de modaliteiten omtrent een eventuele gedwongen verwijdering niet bekend maken. Daarmee doen verzoekers eigenlijk aan wetskritiek, des te meer wanneer ze stellen dat de wetgever zijn wetgeving in lijn dient te brengen met artikel 13 van het EVRM. De Raad is niet bevoegd om hierover uitspraak te doen.

4.11. De Raad dient na te gaan of verzoekers heden concrete argumenten naar voren brengen die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De Raad benadrukt dat het in principe aan de verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een schending van artikel 3 van het EVRM moet op concrete wijze worden uiteengezet. In deze beperken verzoekers zich tot het louter betoog dat een uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, dergelijke behandeling uitmaakt.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt alleszins dat verzoekers niet aantonen dat een terugkeer naar hun land van herkomst, Bangladesh, in het licht van de medische aandoening van verzoekster, een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt aangezien verzoekers niet op ernstige en concrete wijze betwisten of weerleggen dat de benodigde medicatie en medische opvolging beschikbaar zijn in Bangladesh. Er moet worden herhaald dat, in deze stand van zaken, in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM bijgevolg niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288).

4.12. In het geval dat verzoekers zouden worden uitgewezen naar een ander land dan hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende te lezen staat: *"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM."* De Raad leidt hieruit af dat indien de gemachtigde de vreemdeling op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 EVRM vereist dat hij de medische situatie van de vreemdeling in zijn geheel dient te hebben onderzocht, inclusief de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in het land van bestemming (zie ook CE 29 oktober 2010, nr. 208.586).

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt ook dat bij het uitvoeren van een beslissing tot verwijdering de gemachtigde rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Ook wordt verwezen naar artikel 74/17 van de vreemdelingenwet dat in de mogelijkheid voorziet om een verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de vreemdeling blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel of omwille van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals de fysieke of mentale gezondheid van de vreemdeling.

Indien de verwerende partij in de toekomst een gedwongen repatriëring zou overwegen naar een ander land dan het land van herkomst, kan zij, in het licht van haar onderzoeksplicht naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, niet voorbijgaan aan de bewoordingen van het arrest nr. 126 859 van 9 juli 2014, dat gezag van gewijsde heeft, en waaruit duidelijk blijkt dat de gemachtigde onderkent dat verzoekster lijdt aan een ernstige mentale aandoening die een beschikbare en toegankelijke adequate behandeling noodzaakt. Verzoekers kunnen er zich op dat ogenblik alsnog in rechte op beroepen, daarbij gebruik makend van de mogelijkheden die het Belgische rechtsbestel hen nog biedt.

Het tweede middel is niet gegrond.

4.13. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“II.3.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.3.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.3.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

4.14. Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, wijst de Raad erop dat deze beginselen niet onverkort gelden.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder

deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekers specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers zich beperken tot een theoretisch betoog en nergens aangeven welke informatie zij aan de gemachtigde hadden kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake deze bevelen een andere afloop had kunnen hebben. Het is aan de verzoekers om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie hadden kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de afgifte van de bestreden bevelen. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekers kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden bevelen leiden. De Raad wijst er op bovendien op dat de vreemdelingenwet wettelijke mogelijkheden voorziet om desgevallend een tijdelijke verlenging van de vertrektermijn aan te vragen omwille van specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Het derde middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Artikel 1

De zaken met rolnummers 151 656 en 151 571 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES